
Případná absence data uzavření smlouvy v její písemné formě nevede k její absolutní neplatnosti. Zpochybnění data uzavření písemné smlouvy o převodu nemovitostí může být zásadně významnou okolností z hlediska posouzení, zda taková smlouva byla vůbec uzavřena.

30 Cdo 5807/2016
ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka a Mgr. Víta Bičáka v právní věci žalobce E. S. , zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Opatovická 1659/4, proti žalované M. J., zastoupené Mgr. Gustavem Valenzem, advokátem se sídlem v Plzni, Božkovská 15, o určení vlastnictví, vedené u Okresního soudu Plzeň jih pod sp. zn. 8 C 235/2012, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. září 2015, č. j. 11 Co 76/2015-268, takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. září 2015, č. j. 11 Co 76/2015-268, jakož i rozsudek Okresního soudu Plzeň jih ze dne 26. listopadu 2014, č. j. 8 C 235/2012-214, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu Plzeň jih k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud Plzeň jih (dále již soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 26. listopadu 2014, č. j. 8 C 235/2012-214, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že otec účastníků E. S., zemřelý dne 24. června 2007, byl ke dni úmrtí spoluvlastníkem (v rozsahu id. 2/4) označeného nemovitého majetku.

V předmětné věci se žalobce domáhal uvedeného určení vlastnictví předmětných nemovitostí s tvrzením, že darovací smlouva ze dne 10. dubna 2007 (dále též darovací smlouva), na základě které otec účastníků daroval žalované (sestře žalobce) předmětné nemovitosti, byla (absolutně) neplatná (zpochybnován byl zejména projev vůle dárce).

Soud prvního stupně po provedeném dokazování vzal za prokázané, že otec účastníků (dále též dárce) měl v úmyslu na žalovanou převést předmětné nemovitosti, a to zejména z důvodu chování svého syna (žalobce). Darování předmětných nemovitostí učinil

prostřednictvím darovací smlouvy, kterou vlastnoručně podepsal. Soud prvního stupně měl k dispozici dva znalecké posudky, a to jednak posudek znalce PhDr. Jiřího Valešky, v němž bylo zjištěno, že podpis dárce je jeho pravým podpisem, a posudek znalce PhDr. Jiřího Závory, který určil, že podpis E. S. st. na darovací smlouvě ze dne 10. 4. 2007 je jeho pravým podpisem, avšak že podpis mohl být učiněn dříve v období let 2004 až 2006, za situace, kdy žalovaná sice navrhla revizní znalecký posudek, když od tohoto návrhu později odstoupila, soud jejímu návrhu na vyhotovení revizního znaleckého posudku z oboru zkoumání ručního písma nevyhověl, neboť skutečnost doby podpisu darovací smlouvy otcem účastníků není skutečností rozhodnou z pohledu aplikované hmotně právní normy, navíc dva posudky potvrdily shodně, že podpis dárce E. S. st. je jeho pravým vlastnoručním podpisem. Uvedený soud dále konstatoval, že je vázán i pravomocným rozhodnutím soudu prvního stupně ve věci sp. zn. 6 C 166/2007, kde nebylo prokázáno, že darovací smlouva je neplatná. Darovací smlouva byla řádně uzavřena a dárce v ní projevil jednoznačně svoji vůli.

Po právní stránce soud prvního stupně dovodil, že žalobce má naléhavý právní zájem na požadovaném určení podle tehdy jím aplikovaného § 80 písm. c) o. s. ř., načež vyhodnotil darovací smlouvu jako platnou, a to zejména s ohledem na § 545 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., který aplikoval s ohledem na § 3028 téhož zákona.

K odvolání žalobce Krajský soud v Plzni (dále též odvolací soud) rozsudkem ze dne 29. září 2015, č. j. 11 Co 76/2015-268, potvrdil (jako věcně správné rozhodnutí) podle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se přiklonil ke skutkovému hodnocení učiněnému soudem prvního stupně, přičemž konstatoval, že skutkové závěry soudu prvního stupně jsou logickým zhodnocením provedených důkazů a skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně tak tvoří spolehlivý základ pro rozhodnutí ve věci samé a mohl z něj proto vycházet i odvolací soud.

Odvolací soud nejprve vyložil, že soud prvního stupně dospěl ke správným skutkovým závěrům ohledně platnosti darovací smlouvy, když hodnotil oba znalecké posudky ve vzájemné souvislosti i potvrzení pravosti podpisu advokátem JUDr. Gustavem Valenzem. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že darovací smlouva je padělkem. Nepochybil ani, pokud pro nadbytečnost neprovedl navržené důkazy doplňujícím výsledkem znalce PhDr. Závory, Ph.D. a vypracováním revizního posudku. Ve vztahu k námitce žalobce, že výsledky svědků JUDr. G. V. a H. V. byly provedeny v rozporu se zásadou koncentrace řízení podle § 118b o. s. ř. a aniž by svědci byli zproštěni povinnosti mlčenlivosti podle § 21 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, odvolací soud uvedl, že se těmito důkazy nezabýval, jelikož soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí z těchto důkazů nevycházel a nepřihlížel k nim, jak výslovně v odůvodnění svého rozsudku uvedl. Odvolací soud se ztotožnil s námitkou žalobce, že odvolací soud nebyl vázán rozhodnutím soudu prvního stupně ve věci sp. zn. 6 C 166/2007.

Ve vztahu k právním závěrům soudu prvního stupně pak odvolací soud úvodem konstatoval, že se neztotožnil s aplikací zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jelikož na věc měl být aplikován dřívější zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále již o. z. či občanský zákoník). V této souvislosti pak s odkazem na příslušná ustanovení o. z. odvolací soud vyložil, že občanský zákoník nikde neuvádí, že nezbytnou náležitostí darovací smlouvy je i datum jejího uzavření. Neplatnost smlouvy nelze spatřovat ani v absenci data jejího uzavření či uvedení

nesprávného data, neboť uvedením data se nedovršovaly obsahové náležitosti smlouvy. Momentem uzavření smlouvy je okamžik, kdy dojde k přijetí návrhu smlouvy. Odvolací soud dále shrnul, že kupní smlouva byla uzavřena v písemné podobě, kdy došlo k akceptaci návrhu na uzavření darovací smlouvy na jedné listině, a to při splnění všech zákonných náležitostí. Pro úplnost odvolací soud dodal, že i kdyby darovací smlouva byla ze strany otce žalované (tj. ze strany dárce) podepsána v dřívější době, přede dnem 10. 4. 2007, uvedeným ve smlouvě, tak v této skutečnosti nelze spatřovat důvod absolutní neplatnosti smlouvy, neboť účastníci smlouvy jsou projevy své vůle při uzavírání smlouvy vázáni, a v takovém případě by k uzavření darovací smlouvy došlo pozdější akceptací ze strany žalované. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že odvolání žalobce nebylo důvodné.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce (dále též dovolatel) prostřednictvím svého advokáta včasné dovolání. Jeho přípustnost dovodil z § 237 o. s. ř. s tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného a procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolání podal dovolatel z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dále dovolatel poukázal na to, že řízení bylo postiženo jinými vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Z obsahu dovolání (ve stručnosti shrnuto) lze zreferovat následující žalobcem uplatněnou dovolací argumentaci.

Dovolatel v první řadě poukázal na údajné procesní vady. Zejména tvrdí, že k provedení dalších důkazů po vydání zrušovacího usnesení Krajského soudu v Plzni, č. j. 11 Co 392/2013-132 ze dne 18. 2. 2014, tj. výsledku shora uvedených osob před soudem prvního stupně, došlo až na základě návrhů žalované, učiněných až poté, kdy nastaly účinky koncentrace řízení podle § 118b o. s. ř. Další procesní vada měla spočívat v tom, že výsledek žalované byl proveden v rozporu s ust. § 131 o. s. ř., podle kterého výsledek účastníků může soud nařídit (jen tehdy), jestliže dokazovaná skutečnost nelze prokázat jinak. Podle dovolatele pak další vada řízení spočívá v tom, že výsledek svědka JUDr. G. V. byl proveden v rozporu s § 21 odst. 1 zákona o advokacii, aniž by jmenovaný byl zproštěn povinnosti mlčenlivosti.

Dovolatel dále poukázal na údajně vadná skutková zjištění. Podle dovolatele bylo v řízení před soudem prvního stupně vyloučeno znaleckým posudkem PhDr. Jiřího Závory, Ph.D., že by otec účastníků podepsal darovací smlouvu dne 10. 4. 2007 a proto je podle zákona o advokacii (§ 25a odst. 1 a contrario) vyloučeno, aby advokát takový podpis (který nebyl učiněn 10. 4. 2007 před ním) platně úředně ověřil. Kromě toho ze sdělení České advokátní komory vyplynulo, že advokátu JUDr. Gustavu Valenzovi nebyla nikdy vydána ověřovací kniha, resp. že ji nikdy nevedl, a tato skutečnost ve spojení s tím, že ověřovací doložka neobsahuje náležitosti podle § 25a odst. 2 zákona o advokacii a neodpovídá vzoru podle přílohy 1 k usnesení ČAK uveřejněnému pod č. 4/2006 Věstníku ČAK, vede k závěru, že podpis otce účastníků pana E. S. st. na darovací smlouvě dne 10. 4. 2007 ve skutečnosti úředně ověřen nebyl. V této souvislosti dovolatel odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky (dále již Nejvyšší soud či dovolací soud) ze dne 29. dubna 1998, sp. zn. 2 Cdo 721/97. Z těchto tvrzení pak dovolatel dovozuje, že domnělá veřejná listina ve skutečnosti pro nedostatek zákonných náležitostí veřejnou listinou není, což znamená, že důkazní břemeno o tom, že dárce skutečně dne 10. dubna 2007 darovací smlouvu podepsal, se přesouvá na žalovanou. Dále dovolatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. října 2012, sp. zn. 21 Cdo 3461/2011, namítá, že prohlášení advokáta o pravosti podpisu

učiněné podle § 25a zákona o advokacii není veřejnou listinou. Dovolatel opakuje svoji domněnku, že v řízení bylo dokázáno, že darovací smlouva je padělek.

Dovolatel zopakoval, že některé důkazy byly provedeny v rozporu se zásadou koncentrace řízení podle § 118b odst. 1 o. s. ř. Dovolatel dále uvádí, že důkazy výslechem svědků JUDr. G. V., H. V. a výslechem žalované, byly nevěrohodné a jsou v příkrém rozporu se znaleckým posudkem PhDr. Jiřího Závory, Ph.D., který učinil kategorický závěr, že podpis dárce nebyl učiněn dne 10. dubna 2007, ale v letech 2004-2006. Podle dovolatele pak znalec PhDr. Jiří Závora, Ph.D. přesvědčivě vysvětlil, proč je nemožné aby dárce darovací smlouvu podepsal uvedeného dne. Dovolatel má dále za to, že okresní soud se se zjištěními znalce nikterak nevypořádal.

Ve vztahu k řízení vedenému před soudem prvního stupně pod sp. zn. 6 C 166/2007 dovolatel uvedl, že nelze ze závěrů zmiňovaného řízení ohledně otázek týkajících se merita věci vycházet i v tomto řízení, a to proto, že žaloba ve zmiňovaném řízení byla zamítnuta z důvodu nedostatku naléhavého právního zájmu na požadovaném určení. Podle dovolatele je rozsudek soudu prvního stupně po právní i skutkové stránce založen na nadmíru formalistické interpretaci a aplikaci zákonných ustanovení, na extrémním nesouladu právních závěrů se skutkovými zjištěními a na nedostatečném odůvodnění co do rozsahu reakce na stěžejní argumenty žalobce. Stejně hodnocení vztahuje dovolatel i na dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu.

Dovolatel dále uvedl, že v řízení před soudy obou stupňů bylo porušeno jeho základní právo na soudní ochranu a na spravedlivé řízení, přičemž s odkazem na judikaturu Ústavního soudu uvádí, že způsobilý dovolací důvod může založit i otázka skutková, je-li namítáno porušení ústavně zaručených základních práv.

Podle dovolatele otázku existence projevu vůle dárce odvolací soud zúžil na otázku uvedení data smlouvy, aniž by se zabýval konsekvencemi dřívějšího data podpisu smlouvy. Dovolatel dále obsáhle rozbírá vztah času a projevu vůle. Zejména poukazuje na možnost, že darovací smlouva byla dárce podepsána několik let před jejím přijetím. Podle dovolatele nedošlo k včasnému přijetí návrhu smlouvy, což podkládá rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2010, sp. zn. 30 Cdo 1244/2009, podle kterého byl-li zpochybněn údaj týkající se časového okamžiku (data) uzavření kupní smlouvy, pak se z hlediska právní perfekce uzavření této smlouvy přesouvá důkazního břemeno na toho účastníka, který z tohoto tvrzení vyvozuje pro sebe příznivější právní následek, neboť zde panují pochybnosti o uzavření smlouvy. Rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení otázky hmotného práva, tj. zda vůbec a kdy došlo k uzavření darovací smlouvy, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Dovolatel se dále zabývá problematikou spravedlnosti řízení a nepřípustnou formalistickou aplikací práva, a závěrem navrhuje, aby dovolací soud zrušil dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu, jakož i rozsudek soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalovaná se k dovolání žalobce nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání žalobce je jak bude rozvedeno níže ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné a je i důvodné.

Z obsahu (procesního) spisu vyplývá, že předmětem dokazování byl mimo jiné i (na základě objednávky žalobce zpracovaný) znalecký posudek (obsahující doložku ve smyslu § 127 o. s. ř.) znalce PhDr. Jiřího Závory, Ph.D., ze dne 25. července 2011, který při verifikaci podpisu dárce na darovací smlouvě ze dne 10. dubna 2007 učinil následující odborné závěry:

1. Sporný podpis ve znění S. E. , nacházející se v části Podpisy smluvních stran na druhé straně Darovací smlouvy, uzavřené dne 10. 4. 2007 mezi E. S.,...a M. J., ... podepsala tatáž osoba, která napsala a podepsala srovnávací texty a podpisy (poznámka: znalec vycházel ze srovnávacího souboru představujícího podle tvrzení žalobce - listiny, které obsahovaly buďto rukou psané texty či jen podpisy dárce).

2. Sporný podpis neodpovídá datu 10. 4. 2007, kdy měl být podepsán před advokátem JUDr. Gustavem Valenzem, AK Božkovská 15, 326 00 Plzeň. Úroveň sporného podpisu odpovídá období let 2004-2006 (viz zjevné rozdíly v úrovni podpisu s. 30-36 ve speciální části Grafické přílohy).

Soud prvního stupně nejenže nepřesně interpretoval znalec učiněný závěr (když sám z tohoto důkazního prostředku neučinil žádné skutkové zjištění, které by v souhrnu s dalšími zjištěními podrobil právnímu posouzení), neboť znalec ve svém posudku neformuloval závěr, že by podpis mohl být učiněn dříve v období let 2004 až 2006 , nýbrž uvedl, že sporný podpis neodpovídá datu 10. 4. 2007 , ale de facto dospěl k závěru, že i kdyby bylo prokázáno, že dárce darovací smlouvu nepodepsal dne 10. dubna 2007, nejednalo by se právně významnou okolnost, neboť skutečnost doby podpisu darovací smlouvy otcem účastníků není skutečností rozhodnou z pohledu aplikované hmotně právní normy.

Odvolací soud pak takto učiněný právní názor soudu prvního stupně v napadeném rozsudku potvrdil, když (v poslední větě druhého odstavce na str. 5 odůvodnění svého písemného vyhotovení rozsudku) vyložil, že i kdyby darovací smlouva byla ze strany otce žalované podepsána v dřívější době, přede dnem 10. 4. 2007, uvedeným ve smlouvě, tak v této skutečnosti nelze spatřovat důvod absolutní neplatnosti smlouvy, neboť účastníci smlouvy jsou projevy své vůle při uzavírání smlouvy vázáni, a v takovém případě by k uzavření darovací smlouvy došlo pozdější akceptací ze strany žalované.

Odvolací soud sice správně uzavřel, že případná absence data uzavření smlouvy v její písemné formě nevede k její absolutní neplatnosti, ponechal však zcela stranou, že zpochybnění data uzavření písemné smlouvy o převodu nemovitostí může být zásadně významnou okolností z hlediska posouzení, zda taková smlouva byla vůbec uzavřena.

Nejvyšší soud totiž pro poměry občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., v rozhodném znění, např. v rozsudku ze dne 27. května 2010, sp. zn. 30 Cdo 1244/2009 (na nějž ostatně dovolatel v rámci své dovolací argumentace na několika místech odkazuje, resp. z něj cituje) mimo jiné vyložil, že k tomu, aby byl splněn jeden z obligatorních předpokladů pro povolení

vkladu vlastnického práva k nemovitosti do katastru nemovitostí katastrálním úřadem, je nezbytné, aby kupní smlouva byla uzavřena dříve, než byl podán návrh na vklad podle této smlouvy. Kupní smlouva ovšem nemůže být uzavřena, pokud není účinná, a účinná zase být nemůže, jestliže nedošlo k včasnému přijetí jejího návrhu, přičemž včasné přijetí návrhu nabývá účinnosti okamžikem, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde navrhovateli (viz § 43c a násl. obč. zák.). Pokud je tedy zpochybněn časový údaj uzavření kupní smlouvy (tzn., že ve smlouvě uvedeného dne mezi přítomnými účastníky nedošlo k uzavření této smlouvy), ten sice sám o sobě nečiní tuto smlouvu neplatnou, avšak taková důkazní situace současně vyžaduje verifikovat a relevantně si vyjasnit esenciální otázky týkající se oferty a její akceptace...

Nutno současně zdůraznit, že problematiku účinnosti přijetí návrhu na uzavření smlouvy je zapotřebí interpretovat s ohledem na rozsudek velkého senátu (občanskoprávního a obchodního kolegia) Nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 2013, sp. zn. 31 Cdo 1571/2010, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 39/2013, v němž dovolací soud judikoval, že účinnost přijetí návrhu na uzavření smlouvy ve smyslu § 44 odst. 1 obč. zák. může být dohodou stran určena k jinému okamžiku, než k okamžiku, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde zpět navrhovateli smlouvy (oferentovi).

Jestliže tedy odvolací soud dospěl k závěru, že v daném případě je třeba věc posuzovat podle dosavadní právní úpravy (obč. zák. č. 40/1964 Sb., v rozhodném období), kterýžto závěr v dovolání zpochybňován není, pak je nasnadě, že v okamžiku, kdy vznikly pochybnosti o tom, zda dárce předmětnou darovací smlouvu uzavřel skutečně dne 10. dubna 2007 (viz odborný závěr vyplývající z výše uvedeného znaleckého posudku), bylo jeho povinností postupovat ve smyslu shora dovolacím soudem judikovaných závěrů. Tedy s ohledem na předmětnou právní úpravu zjistit, zda vůbec došlo k uzavření darovací smlouvy, pakliže by bylo prokázáno, že dárce dne 10. dubna 2007 darovací akt neučinil (neboť v tento den smlouvu nepodepsal, respektive neučinil ani její návrh, ani takovou smlouvu svým podpisem neakceptoval), a vznikly tak pochybnosti, kdo byl vlastně navrhovatelem a kdo zase adresátem učiněného návrhu, to vše z hlediska posouzení právní perfekce uzavření převodní smlouvy (jak je podrobně rozvedeno právě v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1244/2009). A též s přihlédnutím k tomu, že za včasné prohlášení souhlasu adresáta s obsahem návrhu smlouvy o převodu nemovitosti nelze považovat okamžik doručení stejnopisu smlouvy navrhovateli katastrálním úřadem, který podle této smlouvy rozhodl o povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí a tuto skutečnost ve smlouvě vyznačil v rámci tzv. vkladové doložky (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. ledna 2010, sp. zn. 30 Cdo 4817/2008).

Neboť odvolací soud nepřistoupil k verifikaci právně rozhodných údajů ve shora uvedeném směru, respektive nepřistoupil k vydání kasačního rozhodnutí s tím, aby zavázal soud prvního stupně v uvedeném směru zjistit právně významné okolnosti týkající se uzavření smlouvy, pochybil.

Vzhledem k popsané absenci soustředění právně významných okolností z hlediska právního posouzení věci bylo již nadbytečné zabývat se dovolací argumentací poukazující na jiné vady řízení či na konsekvence plynoucí z dovolatelem připomenuté judikatury Ústavního soudu České republiky vztahující se k právu na spravedlivý proces, neboť v dalším řízení bude soud

prvního stupně (případně též odvolací soud) s ohledem na aktuální procesní stav věci vůči účastníkům povinen naplňovat limity práva na spravedlivý proces, přičemž na straně jedné bude v tomto směru účastníkům zachována v této věci možnost skutkově a právně argumentovat, a na straně druhé rozhodující soud bude povinen při dalším postupu, respektive při svém rozhodování přihlídnout též k té části právní argumentace, kterou dovolatel vyložil ve svém dovolání právě ve vztahu k procesním otázkám, a jež s ohledem na procesní stav věci bude případně vyžadovat (neboť tato argumentace tímto vydaným kasačním rozhodnutím nebyla konzumována), aby na ní soud odpovídajícím způsobem reagoval (především na otázky týkající se dokazování).

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá z hlediska uplatněného dovolacího důvodu na nesprávném právním posouzení věci. Protože dosavadní výsledky řízení dovolacímu soudu neumožňovaly změnit rozsudek odvolacího soudu (§ 243d písm. b) o. s. ř.), nezbylo, než ve smyslu § 243e odst. 1 o. s. ř. přistoupit k vydání tohoto kasačního rozhodnutí, tj. zrušit dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu. Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

Právní názor Nejvyššího soudu je pro (odvolací) soud (prvního stupně) závazný. O náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení rozhodne soud v novém rozhodnutí o věci (§ 243g věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Pavel Vrcha
předseda senátu